

518

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 26 listopada 1991 r.

w sprawie przystąpienia przez Rzeczpospolitą Polską do Protokołu dotyczącego statusu uchodźców, sporządzonego w Nowym Jorku dnia 31 stycznia 1967 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem V Protokołu dotyczącego statusu uchodźców, sporządzonego w Nowym Jorku dnia 31 stycznia 1967 r., został złożony dnia 27 września 1991 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokument przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do powyższego Protokołu.

Zgodnie z artykułem VIII ustęp 2 Protokół ten wszedł w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 27 września 1991 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Zgodnie z artykułem VIII ustęp 1 powyższy Protokół wszedł w życie dnia 4 października 1967 r., a następujące państwa stały się jego stronami, składając dokumenty ratyfikacyjne lub przystąpienia w niżej podanych datach:

Algieria	08.11.1967	Niemcy ^{2,3}	05.11.1969
Angola	23.06.1981	Ghana	30.10.1968
Argentyna	06.12.1967	Grecja	07.08.1968
Australia ¹	13.12.1973	Gwatemala	22.09.1983
Austria	05.09.1973	Gwinea	16.05.1968
Belgia	08.04.1969	Gwinea-Bissau	11.02.1976
Belize	27.06.1990	Haiti	25.09.1984
Benin	06.07.1970	Stolica Apostolska	08.06.1967
Boliwia	09.02.1982	Węgry	14.03.1989
Botswana	06.01.1969	Islandia	26.04.1968
Brazylia	07.04.1972	Iran	28.07.1976
Burkina Faso	18.06.1980	Irlandia	06.11.1968
Burundi	15.03.1971	Izrael	14.06.1968
Kamerun	19.09.1967	Włochy	26.01.1972
Kanada	04.06.1969	Jamajka	30.10.1980
Wyspy Zielonego Przylądka	09.07.1987	Japonia	01.01.1982
Republika Środkowoafrykańska	30.08.1967	Kenia	13.11.1981
Czad	19.08.1981	Lesotho	14.05.1981
Chile	27.04.1972	Liberia	27.02.1980
Chiny	24.09.1982	Liechtenstein	20.05.1968
Kolumbia	04.03.1980	Luksemburg	22.04.1971
Kongo	10.07.1970	Malawi	10.12.1987
Kostaryka	28.03.1978	Mali	02.02.1973
Wybrzeże Kości Słoniowej	16.02.1970	Malta	15.09.1971
Cypr	09.07.1968	Mauretania	05.05.1987
Dania	29.01.1968	Maroko	20.04.1971
Dżibuti	09.08.1977	Mozambik	01.05.1989
Republika Dominikańska	04.01.1978	Holandia ⁴	29.11.1968
Ekwador	06.03.1969	Nowa Zelandia	06.08.1973
Egipt	22.05.1981	Nikaragua	28.03.1980
Salwador	28.04.1983	Niger	02.02.1970
Gwinea Równikowa	07.02.1986	Nigeria	02.05.1968
Etiopia	10.11.1969	Norwegia	28.11.1967
Fidzi	12.06.1972	Panama	02.08.1978
Finlandia	10.10.1968	Papua Nowa Gwinea	17.07.1986
Francja	03.02.1971	Paragwaj	01.04.1970
Gabon	28.08.1973	Peru	15.09.1983
Gambia	29.09.1967	Filipiny	22.07.1981
		Portugalia	13.07.1976
		Rumunia	07.08.1991
		Rwanda	03.01.1980
		Wyspy Świętego Tomasza i Książęca	01.02.1978
		Senegal	03.10.1967
		Seszele	23.04.1980
		Sierra Leone	22.05.1981
		Somalia	10.10.1978
		Hiszpania	14.08.1978
		Sudan	23.05.1974
		Surinam ⁵	29.11.1978
		Swaziland	28.01.1969
		Szwecja	04.10.1967
		Szwajcaria	20.05.1968
		Togo	0* 12.1969

Tunezja	16.10.1968
Turcja	31.07.1968
Tuvalu	07.03.1986
Uganda	27.09.1976
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii	04.09.1968
Zjednoczona Republika Tanzanii	04.09.1968
Stany Zjednoczone Ameryki	01.11.1968
Urugwaj	22.09.1970
Wenezuela	19.09.1986
Jemen ⁶	18.01.1980
Jugosławia	15.01.1968
Zair	13.01.1975
Zambia	24.09.1969
Zimbabwe	25.08.1981

2. Oświadczenia i zastrzeżenia

Angola:

Rząd Angoli zgodnie z artykułem VII ustęp 1 oświadcza, że nie uznaje się związany artykułem IV niniejszego Protokołu dotyczącego rozstrzygnięcia sporów, odnoszącego się do interpretacji Protokołu.

Botswana:

„Pod warunkiem zastrzeżenia odnośnie do artykułu IV wspomnianego Protokołu oraz odnośnie do stosowania zgodnie z jego artykułem I postanowień artykułów 7, 17, 26, 31, 32 i 34 oraz ustępu 1 artykułu 12 Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, sporządzonej w Genewie dnia 28 lipca 1951 r.”.

Burundi:

Przystępując do niniejszego Protokołu Rząd Republiki Burundi składa następujące zastrzeżenia:

1. Przyjmuje postanowienia artykułu 22 Konwencji dotyczące kształcenia podstawowego tylko

- tak dalece, jak stosują się one do kształcenia publicznego, a nie prywatnego;
- pod warunkiem, że traktowanie uchodźców będzie najbardziej korzystnym traktowaniem przyznawanym obywatelom innych państw.

2. Postanowienia artykułu 17 ustępy 1 i 2 Konwencji przyjmuje się wyłącznie jako zalecenia i w każdym przypadku nie są one interpretowane jako stosowanie statusu przyznane go obywatelom państw, z którymi Republika Burundi mogła zawrzeć regionalne umowy celne, gospodarcze lub polityczne.

3. Postanowienia artykułu 26 Konwencji przyjmuje się wyłącznie pod warunkiem zastrzeżenia, iż uchodźcy:

- nie wybierają miejsca swego zamieszkania w regionie graniczącym z państwem ich pochodzenia;
- powstrzymują się, w każdym przypadku, podczas wykorzystywania ich prawa do swobodnego poruszania się, od jakiegokolwiek działalności lub napadów o charakterze wyrotowym odnośnie do państwa, którego są obywatelami.

Wyspy Zielonego Przylądka:

We wszystkich przypadkach, gdy Konwencja z 1951 r. dotycząca statusu uchodźców przyznaje uchodźcom najbardziej korzystne traktowanie przyznawane obywatelom obcych państw, postanowienie to nie będzie interpretowane jako stosowanie statusu przyznawanego obywatelom państw, z którymi Wyspy Zielonego Przylądka zawarły regionalne umowy celne, gospodarcze lub polityczne

Chile:

- z zastrzeżeniem, że odnośnie do postanowień artykułu 34 Konwencji Rząd Chile, mając na uwadze liberalny charakter chilijskiego prawa dotyczącego naturalizacji, nie będzie w stanie przyznać uchodźcom ułatwień większych niż te, które przyznaje cudzoziemcom w ogóle.
- Z zastrzeżeniem, że okres przewidziany w artykule 17 ustęp 2 litera a) Konwencji przedłuża się w przypadku Chile z trzech do dziesięciu lat.
- Z zastrzeżeniem, że artykuł 17 ustęp 2 litera c) Konwencji ma zastosowanie wyłącznie do uchodźcy, który jest wdową lub wdowcem po małżonku chilijskim.
- Z zastrzeżeniem, że rząd Chile nie może wyznaczyć dłuższego okresu na zastosowanie się do nakazu wydalenia niż okres wyznaczony w ogóle innym cudzoziemcom zgodnie z prawem chilijskim.

Chiny:

Z zastrzeżeniem odnośnie do artykułu IV

Kongo:

Protokół przyjmuje się z wyjątkiem artykułu IV

Salwador:

Z zastrzeżeniem, że rząd Salwadoru nie będzie stosował artykułu IV Protokołu.

Etiopia:

Pod warunkiem następującego zastrzeżenia odnośnie do stosowania, zgodnie z artykułem I Protokołu, Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, sporządzonej w Genewie dnia 28 lipca 1951 r..

„Postanowienia artykułów 8, 9, 17 ustęp 2 i artykułu 22 ustęp 1 Konwencji są uznawane jedynie za zalecenia, a nie za wiążące prawnie zobowiązania”

Finlandia:

Pod warunkiem zastrzeżeń złożonych odnośnie do Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, zgodnie z artykułem I Protokołu.

Ghana:

„Rząd Ghany nie uważa się za związany artykułem IV Protokołu dotyczącego rozstrzygnięcia sporów”

Gwatemala:

Zastrzeżenie

Republika Gwatemali przystępuje do Konwencji dotyczącej statusu uchodźców oraz Protokołu do niej z zastrzeżeniem, że nie będzie stosowała postanowień tych dokumentów, w stosunku do których Konwencja dopuszcza zastrzeżenia, jeżeli postanowienia takie sprzeczne są z konstytucyjnym porządkiem w Gwatemali bądź też zasadami prawa wewnętrznego dotyczącymi porządku publicznego.

Oświadczenie

Wyrażenie „traktowanie tak korzystne, jak możliwe” we wszystkich artykułach Konwencji i Protokołu, gdziekolwiek jest ono użyte, powinno być interpretowane jako nie obejmujące praw, jakie zgodnie z prawem lub na podstawie traktatu Republika Gwatemali przyznaje lub przyznaje obywatelom państw Ameryki Środkowej lub innych państw, z którymi zawarła ona lub zawiera umowy o charakterze regionalnym.

Izrael:

„Rząd Izraela przystępuje do Protokołu pod warunkiem tych samych oświadczeń i zastrzeżeń złożonych podczas ratyfikacji Konwencji (dotyczącej statusu uchodźców, sporządzonej w Genewie dnia 28 lipca 1951 r.), zgodnie z postanowieniami artykułu VII ustęp 2 Protokołu”.

Jamajka:

„1. Rząd Jamajki rozumie artykuły 8 i 9 Konwencji jako nie zobowiązujące go do podjęcia, w stosunku do uchodźcy jedynie z powodu jego obywatelstwa, w czasie wojny lub w innych poważnych i wyjątkowych okolicznościach, środków w interesie bezpieczeństwa narodowego.

2. Rząd Jamajki może się tylko zobowiązać, że postanowienia ustępu 2 artykułu 17 Konwencji będą stosowane tak dalece, jak pozwala na to prawo Jamajki.

3. Rząd Jamajki może się tylko zobowiązać, że postanowienia artykułu 24 Konwencji będą stosowane tak dalece, jak pozwala na to prawo Jamajki.

4. Rząd Jamajki może się tylko zobowiązać, że postanowienia ustępów 1, 2 i 3 artykułu 25 Konwencji będą stosowane tak dalece, jak pozwala na to prawo Jamajki.

5. Rząd Jamajki nie przyjmuje zobowiązania nałożonego przez artykuł IV Protokołu dotyczącego statusu uchodźców odnośnie do rozstrzygania sporów”.

Luksemburg:

Przy podpisaniu:

Z następującym zastrzeżeniem: we wszystkich przypadkach, kiedy niniejsza Konwencja przyznaje uchodźcom najbardziej korzystne traktowanie przyznawane obywatelom obcego państwa, postanowienia takie niekoniecznie będą interpretowane jako stosowanie statusu przyznawanego obywatelom państw, z którymi Wielkie Księstwo Luksem-

burg zawarło regionalne umowy celne, gospodarcze lub polityczne.

Stwierdzenie interpretacyjne: dnia 15 listopada 1984 r.

Wielkie Księstwo Luksemburg uważa, że zastrzeżenie złożone przez Republikę Gwatemali odnośnie do Konwencji dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r. oraz Protokołu dotyczącego statusu uchodźców z dnia 31 stycznia 1967 r. nie ma wpływu na obowiązki Gwatemali wynikające z tych dokumentów.

Malawi:

„Rząd Republiki Malawi podtrzymuje swoje oświadczenie w sprawie uznania za obowiązkową jurysdykcję Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, złożone w dniu 12 grudnia 1966 r. zgodnie z artykułem 36 ustęp 2 Statutu Trybunału. W tym zakresie Rząd Republiki Malawi uważa wyrażenie „rozwiązać innymi sposobami” w artykule 38 Konwencji i artykule IV Protokołu za będące tymi środkami, które są przewidziane w artykule 33 Karty Narodów Zjednoczonych”.

Malta:

Zgodnie z artykułem VII ustęp 2, zastrzeżenia do Konwencji dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., złożone przez Rząd Malty w czasie deponowania w dniu 17 czerwca 1971 r. swego dokumentu przystąpienia, zgodnie z artykułem 42 tej Konwencji, mają zastosowanie do zobowiązań tego Rządu wynikających z niniejszego Protokołu.

Holandia⁴:

„Zgodnie z artykułem VII Protokołu, wszelkie zastrzeżenia złożone przez Królestwo Holandii przy podpisaniu i ratyfikacji Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, która została podpisana w Genewie dnia 28 lipca 1951 r., uznaje się za mające zastosowanie do zobowiązań wynikających z Protokołu”.

Peru:

Oświadczenie:

(Rząd Peru) niniejszym oświadcza jasno odnośnie do postanowień artykułu I ustęp 1 i artykułu II wspomnianego wcześniej Protokołu, że wypełnianie zobowiązań przyjętych na mocy aktu przystąpienia do tego dokumentu zapewnione będzie przez Państwo Peru, które użyje w tym celu wszelkich środków będących w jego posiadaniu; ponadto Rząd Peru we wszelkich przypadkach podejmie wysiłki współpracy tak dalece, jak jest to możliwe, z Urzędem Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców.

Portugalia:

„1. Protokół będzie stosowany bez jakichkolwiek ograniczeń geograficznych.

2. We wszystkich przypadkach, gdy Protokół przyznaje uchodźcom najbardziej korzystny status osobowy przyzna-

wany obywatelom obcych państw, klauzula taka nie będzie interpretowana w taki sposób, aby oznaczała status przyznawany przez Portugalię obywatelom Brazylii lub innych państw, z którymi Portugalia może ustanowić stosunki typu Wspólnoty”.

Rwanda:

Zastrzeżenie do artykułu IV

W celu rozstrzygnięcia jakiegokolwiek sporu między Państwami-Stronami odwołanie do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości może mieć miejsce jedynie za uprzednią zgodą Republiki Rwandyjskiej.

Somalia:

„Rząd Demokratycznej Republiki Somalii przystąpił do Konwencji i Protokołu pod warunkiem, że nic w niniejszej Konwencji lub Protokole nie będzie rozumiane jako przesądające lub ujemnie wpływające na narodowy status lub dążenia polityczne ludności przesiedlonej z Terytoriów Somalii znajdujących się pod obcą dominacją.

W tym duchu właśnie Demokratyczna Republika Somalii zobowiązuje się do przestrzegania warunków i postanowień wspomnianej Konwencji i Protokołu”.

Swaziland:

Zastrzeżenia:

Pod warunkiem następujących zastrzeżeń odnośnie do stosowania Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, sporządzonej w Genewie dnia 28 lipca 1951 r., zgodnie z artykułem I Protokołu:

- 1) Rząd Królestwa Swazilandu nie jest w stanie przyjąć na siebie zobowiązań zawartych w artykule 22 wspomnianej Konwencji i dlatego też nie będzie uważał się za związany zawartymi w nim postanowieniami.
- 2) Podobnie, Rząd Królestwa Swazilandu nie jest w stanie przyjąć na siebie zobowiązań artykułu 24 niniejszej Konwencji i musi wyraźnie zastrzec sobie prawo nie stosowania zawartych w nim postanowień.

Oświadczenie

„Rząd Królestwa Swazilandu uważa za niezbędne zwrócenie uwagi na przystąpienie jako członek Narodów Zjednoczonych, a nie stanie się Stroną (Konwencji dotyczącej statusu uchodźców) w następstwie sukcesji lub w jakiś inny sposób”.

Turcja:

Dokument przystąpienia określa, że Rząd Turcji podtrzymuje postanowienia oświadczenia złożonego na podstawie ustępu B artykułu 1 Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, sporządzonej w Genewie dnia 28 lipca 1951 r., zgodnie z którymi stosuje on Konwencję jedynie do osób, które stały się uchodźcami w następstwie wydarzeń, które nastąpiły w Europie; podtrzymuje także klauzulę zastrzeżenia złożonego podczas ratyfikacji Konwencji mającej taki skutek, że żadne z postanowień Konwencji nie może być interpretowane jako przyznające uchodźcom większe prawa niż przyznane obywatelom tureckim w Turcji.

Uganda:

- 1) Odnośnie do artykułu 7: Rząd Republiki Ugandyjskiej rozumie te postanowienia jako nie nakładające na uchodźcę, który w danym czasie może znajdować się w Ugandzie, żadnych politycznych lub innych praw, których wykonania mógłby się on domagać. W oparciu o tę interpretację Rząd Republiki Ugandyjskiej przyznaje uchodźcom takie ułatwienia i traktowanie, jakie Rząd Republiki Ugandyjskiej uzna całkowicie według własnej woli za odpowiednie, mając na względzie bezpieczeństwo własnego państwa oraz jego gospodarcze i socjalne potrzeby.
- 2) Odnośnie do artykułów 8 i 9: Rząd Republiki Ugandyjskiej oświadcza, że postanowienia artykułów 8 i 9 uznawane są przez niego jedynie za zalecenia.
- 3) Odnośnie do artykułu 13: Rząd Republiki Ugandyjskiej zastrzega sobie prawo ograniczenia tego postanowienia bez możliwości odwołania się do sądów lub trybunałów arbitrażowych, narodowych lub międzynarodowych, jeżeli rząd Republiki Ugandyjskiej uzna takie ograniczenie za będące w interesie publicznym.
- 4) Odnośnie do artykułu 15: Rząd Republiki Ugandyjskiej ma, w interesie publicznym, całkowitą swobodę powstrzymania się od przyznawania uchodźcom jako grupie mieszkańców na swym terytorium któregośkolwiek lub wszystkich praw przyznanych niniejszym artykułem.
- 5) Odnośnie do artykułu 16: Rząd Republiki Ugandyjskiej rozumie artykuł 16 ustępy 2 i 3 jako nie wymagający od Rządu Republiki Ugandyjskiej przyznawania uchodźcy, potrzebującemu pomocy prawnej, traktowania bardziej korzystnego niż przyznawane w podobnych okolicznościach obcokrajowcom w ogóle.
- 6) Odnośnie do artykułu 17: Obowiązek określony w artykule 17 przyznawania uchodźcom legalnie przebywającym w państwie w takich samych okolicznościach nie jest rozumiany jako rozciągnięcie na uchodźców korzyści wynikających z preferencyjnego traktowania przyznawanego obywatelom państw, którzy posiadają specjalne przywileje na podstawie istniejących lub przyszłych umów między Ugandą a tymi państwami, zwłaszcza zaś państwami Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej i Organizacji Jedności Afrykańskiej, zgodnie z postanowieniami regulującymi takie przywileje w tym zakresie.
- 7) Odnośnie do artykułu 25: Rząd Republiki Ugandyjskiej rozumie, że niniejszy artykuł nie wymaga od Rządu Republiki Ugandyjskiej ponoszenia kosztów za uchodźców, w związku z przyznaniem takiej pomocy, z wyjątkiem przypadków, kiedy takiej pomocy zażąda i zwróci wynikające z tego tytułu koszty Rządowi Republiki Ugandyjskiej Wysoki Komisarz Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców lub każda inna agencja Narodów Zjednoczonych, która może go zastąpić.
- 8) Odnośnie do artykułu 32: Bez możliwości odwołania się do procesu prawnego, Rząd Republiki Ugandyjskiej ma w interesie publicznym nieskrępowane prawo wydalenia jakiegokolwiek uchodźcy ze swojego terytorium i może w każdym czasie stosować także wewnętrzne środki, jakie Rząd może uznać za stosowne w danych

okolicznościach; mimo to jednak jakiejkolwiek działania podjęte przez Rząd Republiki Ugandyjskiej w tym zakresie nie mogą być dokonywane z uszczerbkiem dla postanowień artykułu 33 niniejszej Konwencji.

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii:

- „a) Zgodnie z postanowieniami pierwszego zdania artykułu VII ustęp 4 Protokołu, Zjednoczone Królestwo wyłącza niniejszym spod stosowania Protokołu następujące terytoria, za których stosunki międzynarodowe jest odpowiedzialne: Jersey, Południowa Rodezja, Swaziland.
- b) Zgodnie z postanowieniami drugiego zdania artykułu VII ustęp 4 wspomnianego Protokołu, Zjednoczone Królestwo rozszerza niniejszym stosowanie Protokołu na następujące terytoria, za których stosunki międzynarodowe jest odpowiedzialne: Święta Łucja, Montserrat”.

Zjednoczona Republika Tanzanii:

„....Pod warunkiem zastrzeżenia, składanego niniejszym, że postanowień artykułu IV Protokołu nie stosuje się do Zjednoczonej Republiki Tanzanii, bez wyraźnej zgody Rządu Zjednoczonej Republiki Tanzanii”.

Stany Zjednoczone Ameryki:

Z następującym zastrzeżeniem odnośnie do stosowania, zgodnie z artykułem I Protokołu, Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 28 lipca 1951 r.:

„Rząd Stanów Zjednoczonych Ameryki rozumie artykuł 29 Konwencji jako mający zastosowanie jedynie do uchodźców, którzy są mieszkańcami Stanów Zjednoczonych, i zastrzega sobie prawo nakładania podatku na uchodźców, którzy nie są mieszkańcami Stanów Zjednoczonych, zgodnie z zasadami ogólnymi dotyczącymi cudzoziemców nie-mieszkańców.

Stany Zjednoczone Ameryki przyjmują zobowiązanie przewidziane w ustępie 1 litera b) artykułu 24 Konwencji, z wyjątkiem sytuacji, kiedy ustęp ten może niekiedy stać w sprzeczności z którymkolwiek z postanowień tytułu II (podeszły wiek, ubezpieczenie na wypadek kalectwa lub na przeżycie) lub tytułu XVIII (ubezpieczenie medyczne lub na wypadek hospitalizacji osób w podeszłym wieku) Aktu w sprawie ubezpieczeń społecznych. Odnośnie do takich postanowień Stany Zjednoczone będą przyznawać uchodźcom przebywającym zgodnie z prawem na swym terytorium traktowanie nie mniej korzystne niż przyznawane cudzoziemcom w ogóle w takich samych okolicznościach”.

Wenezuela:

Stosowanie postanowień Protokołu, które przyznają uchodźcom najbardziej korzystne traktowanie, przyznawane obywatelom obcego państwa, nie powinno być rozumiane, że traktowanie takie nie obejmuje jakichkolwiek praw i korzyści, jakie Wenezuela przyznała lub może przyznać odnośnie do przybycia lub przebywania na terytorium Wenezueli obywateli państw, z którymi Wenezuela zawarła regionalne lub

subregionalne umowy integracyjne, celne, gospodarcze lub polityczne.

Dokument przystąpienia zawiera także zastrzeżenie odnośnie do artykułu IV.

3. Sprzeciw

Belgia: 5 listopada 1984 r.

(Odnośnie do zastrzeżenia złożonego przez Gwatemalę przy przystąpieniu) (Rząd Belgii) uważa, że nie jest możliwe ustalenie przez inne Państwa-Strony zakresu odnośnie, zastrzeżenia wyrażonego w tak szerokich kategoriach, które odnosi się do przeważającej części prawa wewnętrznego; w związku z tym zastrzeżenie to jest nie do przyjęcia. Dlatego też Rząd Belgii zgłasza sprzeciw odnośnie do przedmiotowego zastrzeżenia.

Etiopia: 10 stycznia 1971 r.

„Tymczasowy Wojskowy Rząd Socjalistycznej Etiopii pragnie zarejestrować swój sprzeciw odnośnie do oświadczenia (złożonego przez Somalię przy przystąpieniu) oraz że nie uznaje go za ważny ze względu na to, iż nie ma terytoriów somalijskich pod obcą dominacją”.

Niemcy^{2,3}: 5 grudnia 1984 r.

Rząd Federalny postrzega (zastrzeżenie złożone przez Gwatemalę) jako sformułowane w tak szerokich kategoriach, iż nie jest wykluczone, że jego zastosowanie mogłoby unieważnić postanowienia Konwencji i Protokołu. W związku z tym to zastrzeżenie nie może być przyjęte.

Francja: 23 października 1984 r.

Takie samo oświadczenie, *mutatis mutandis*, jak oświadczenie złożone przez Belgię.

Włochy: 26 listopada 1984 r.

(Rząd Włoch) uważa (zastrzeżenie złożone przez Gwatemalę) za będące nie do przyjęcia, ponieważ bardzo ogólne kategorie, w jakich jest ono zredagowane, oraz fakt, iż odnosi się ono do przeważającej części prawa wewnętrznego i pozostawia Rządowi Gwatemali do decyzji, czy stosować liczne aspekty Konwencji, czyni niemożliwym dla innych Państw-Stron określenie zakresu zastrzeżenia.

Holandia: 11 grudnia 1984 r.

„Rząd Królestwa Holandii wyraża pogląd, że (zastrzeżenie złożone przez Gwatemalę) sformułowane w tak ogólnych kategoriach i odnoszące się wyłącznie do prawa wewnętrznego nie jest pożądane, ponieważ jego zakres nie jest do końca jasny”.

4. Stosowanie terytorialne

Uczestnik	Data otrzymania zawiadomienia	Terytoria
Holandia	29.07.1971	Surinam
Zjednoczone Królestwo	20.04.1970	Wyspy Bahama ⁷

Odnośniki:

- 1) Z następującym oświadczeniem: „Rząd Australii nie rozciągnie postanowień Protokołu na Papuę Nową Gwineę”.
  - 2) Niemiecka Republika Demokratyczna przystąpiła do Protokołu w dniu 4 września 1990 r.
  - 3) W nocy towarzyszącej dokumentowi przystąpienia Rząd Republiki Federalnej Niemiec stwierdził, że Protokół „stosuje się także do Landu Berlin z mocą od dnia, w którym wejdzie on w życie dla Federalnej Republiki Niemiec”.
  - 4) Królestwo Holandii przystępuje do wspomnianego Protokołu tak dalece, jak dotyczy to terytorium Królestwa położonego w Europie; a także od dnia 1 stycznia 1986 r. w stosunku do Aruby.
  - 5) Notyfikując swą sukcesję (29 listopada 1958 r.) Rząd Surinamu informuje Sekretarza Generalnego, że Republika Surinamu nie stała się sukcesorem zastrzeżeń sformułowanych w dniu 29 lipca 1951 r. przez Holandię kiedy Konwencja i Protokół dotyczący statusu uchodźców został rozciągnięty na Surinam
  - 6) Formalności dokonane zostały przez Arabską Republikę Jemenu
  - 7) Pod warunkiem zastrzeżenia, które zostało sformułowane w imieniu Wysp Bahama odnośnie do Konwencji dotyczącej statusu uchodźców
5. Informację o państwach, które w datach późniejszych staną się stronami powyższego Protokołu, można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych

Minister Spraw Zagranicznych *wz J Makarczyk*

519

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1991 r

zmieniające rozporządzenie w sprawie wynagrodzenia i świadczeń przysługujących pracownikom polskich placówek dyplomatycznych i urzędów konsularnych.

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214, z 1984 r. Nr 35, poz. 187, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 4, poz. 24, Nr 34, poz. 178 i 182, z 1990 r. Nr 20, poz. 121 oraz z 1991 r. Nr 55, poz. 234, Nr 88, poz. 400 i Nr 95, poz. 425) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1991 r. w sprawie wynagrodzenia i świadczeń przysługujących pracownikom polskich placówek dyplomatycznych i urzędów konsularnych (Dz. U. Nr 71, poz. 307) wprowadza się następujące zmiany:

) w § 2 w ust. 2 skreśla się wyrazy „w porozumieniu z Ministrem Finansów”,

2) dodaje się § 24a w brzmieniu

„§ 24a Pracownikom placówek nie przysługują inne składniki wynagrodzenia oraz świadczenia przewidziane dla pracowników urzędów państwowych poza określonymi w rozporządzeniu oraz w przepisach o niektórych prawach i obowiązkach pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1991 r

Prezes Rady Ministrów. *wz. L Balcerowicz*

520

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 grudnia 1991 r.

w sprawie rozszerzenia zakresu działania Państwowej Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o Państwowej Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych (Dz. U. Nr 16, poz. 137 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zakres działania Państwowej Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o Państwowej Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych (Dz. U. Nr 16, poz. 137 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91), rozszerza się na

ziemiaki, warzywa, owoce, buraki cukrowe, chmiel, tytoń i ich przetwory, mleko i jego przetwory oraz surowce i wyroby piekarnicze, cukiernicze, piwowarskie, spirytusowe i koncentraty spożywcze, ciągniki, maszyny, urządzenia i narzędzia rolnicze, maszyny i urządzenia dla przemysłu spożywczego, nawozy i środki do ochrony roślin.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 września 1984 r. w sprawie rozszerzenia zakresu działania